

på deres respektive områder og at oprette en international zone i Jerusalem under en særlig kommissærs tilsyn. Der skulle endvidere oprettes en særlig konsularret til at afgøre stridsspørgsmål.

Under debatten mindede den danske delegerede K. Amby om den af Israels repræsentant i foråret 1949 fremsatte udtalelse, at Israel ikke kunne tiltræde en internationalisering af Jerusalem-området, men at det ville gå med til en internationalisering af selve de hellige steder med fri adgang til disse. Han udtalte, at den danske opfattelse stadig var, at der krævedes en effektiv FN-kontrol og en særlig international status for Jerusalem. Folketingsmanden fremhævede endvidere den store betydning, som man burde tillægge mægling Kommissionens forslag, men bemærkede samtidig, at han ikke fandt, at det ydede en reel internationalisering med effektiv FN-kontrol. Såfremt det måtte være muligt at ændre forslaget på dette punkt, ville den danske delegation støtte sådanne ændringer. Han fremhævede betydningen af de forpligtelser, en international kontrol ville pålægge medlemmerne, og sluttede med at udtale håbet om, at der måtte blive nedsat et underudvalg til at overveje de forskellige resolutioner og ændringsforslag.

Dette håb blev opfyldt, idet der blev oprettet et underudvalg på 17 medlemmer (deriblandt Sverige) til at bedømme de forskellige forslag med henblik dels på spørgsmålet om et internationalt styre for Jerusalem-området, dels på spørgsmålet om beskyttelse af de hellige steder. Det af underudvalget godkendte resolutionsudkast gik ud på atter at fastslå, at Jerusalem bør stilles under et fast internationalt styre, der på behørig måde kan garantere beskyttelsen af de hellige steder både i og udenfor Jerusalem. Dette selvstændige styre skal administreres af De Forenede Nationer under formynderskabsrådet som øverste myndighed. Det pålagdes endvidere nævnte råd at udarbejde en statut for Jerusalem og snarest søge dennes bestemmelser virkeliggjort.

Efter at have drøftet underudvalgets for-

slag vedtog udvalget det med 35 stemmer mod 13, medens 11 afholdt sig fra at stemme. Island, Norge og Sverige stemte imod. Danmark stemte for resolutionsforslaget. Folketingsmand Amby motiverede kort sin stemmeafgivning med, at den danske delegation havde foretrukket at stemme for mægling Kommissionens forslag; men da dette desværre var blevet ganske tilsidesat, stemte man for underudvalgets forslag, der dog opretholdt princippet om hele områdets internationalisering.

Sagen kom for i plenarforsamlingens møde den 9. december. Da den af udvalget godkendte ordning i betragtning af den afvisende holdning, såvel Israel som Jordan indtog overfor en internationalisering af Jerusalem-området, på forhånd måtte anses for praktisk uigennemførlig og derfor eventuelt skadelig for De Forenede Nationers prestige, ligesom de meget store udgifter voldte betænkelighed, håbede modstanderne af forslaget stærkt, at det ikke skulle lykkes at opnå det fornødne $\frac{2}{3}$ flertal for resolutionen. I så fald kunne man muligvis falde tilbage på det nederlandsk-svenske forslag, der skønt nedstemt i udvalget på ny var fremsat i forsamlingen.

Ud fra de ovenfor anførte betragtninger fandt den danske delegation det rigtigst at stille sig på linie med de 3 øvrige nordiske lande og stemme imod forslaget. Dette ændrede standpunkt motiveredes af dens formand i forsamlingen bl. a. ved en henvisning til en under mødet i plenarforsamlingen indløbet telegrafisk meddelelse fra kongeriget Jordans udenrigsminister om, at også Jordans regering ville modsætte sig gennemførelsen af enhver resolution, der stred mod dens ønsker. En iværksættelse af den påtænkte resolution ville herefter føre til større vanskeligheder end tidligere forudset af delegationen.

Ved den endelige afstemning den 10. december 1949 vedtog forsamlingen det af ad hoc udvalget godkendte resolutionsforslag med 38 stemmer mod 14 (heriblandt de 4 nordiske lande, Storbritannien, Canada og Sydafrika), medens 6 afholdt sig fra at